

Történetek a jóságra

Horváth Ferenc - 2021-08-28 10:32:49

Mottó: *Minél több szeretet és jóság sugárzik belőled, annál több áramlik rád vissza.* [Sigmund Freud](#)

Annyi rosszról és gonoszról írtam már. Az emberi gyarlóságról, a dúvadszemléletről, az „azonnal felette akarok állni” típusú beszélésokről, támadásokról. Folytathatnám a sort még jó ideig, de nem ma!

Ma néhány jóemléket akarok megjeleníteni a magam módján, szavakkal. Vagyok abban a helyzetben, hogy emléket állíthatok azoknak, akiket szeretek, inspirálva ezzel másokat a jóságra.

Ismerek egy hölgyet. H. Magdát. Korát ne említsünk, mondjuk úgy, hogy nem fruska már. Törékeny, kicsi nő, hatalmas, töretlen egóval és ugyanakkora segítészándékkal. Írónő. Valaha körbeutazta a világot, sokat tapasztalt, sokakat ismer. Tőle tanulok elfogulatlanságot. Rettenetes, hogy mennyire ismeri az embereket, és mennyire képes elnézni mások hibáit, ha társadalmi csoportokról beszélgetünk, vagy éppen mennyire ádázul elítéli azt, amit a társadalmi felső körök ma tesznek. Nemrégiben közzé tett egy kis történetet. Megosztom önökkel:

„Egy hajléktalan férfi jött velem szemben. Intettem neki, hogy álljon meg. Elővettem a pénztárcámat, valamennyi apró volt benne, amit kiöntöttem a kezembe, és átadtam a hajléktalannak. Látna, hogy az összes aprómat odaadtam, megkérdezte tőlem, hogy maradt-e nekem is? Majd nyújtotta a kezét, hogy visszaad belőle. Jó néhány eltöltött évem alatt nemigen tapasztaltam, hogy bárki is megkérdezte volna tőlem, ha adtam valamit, hogy maradt-e nekem is.”

Amikor a jóságára terelődött a szó a történet miatt, ő csak ennyit írt: „Bocsánat, nem az én 'jó' szívemről szól, amit írtam, hanem a nagyon szegény hajléktalanéról. Az ő embersége hatott meg.”

Engem pedig az hatott meg, ahogyan gondoskodni és gondolkodni képes a legelesettebbekről.

Mostanában ünnepeltük H. Magda születésnapját. Így. :) fotó: Horváth Ferenc

De, hogy tovább szőjem a kis történetet, az törekeny testalkatú, ám annál erősebb, már nem fruska író jósgátörténete meghíletett egy barátomat, egykori bajtársamat, K. István Ferencet, aki azt hitte, hogy magamat fényezem a megosztott történettel. Valószínűleg nem vette észre, hogy a poszt végén, a nagy közösségi médiában én bizony közöltem az író névét is. Nem is ez a lényeg, hanem amit írt:

Egykor megosztottam: Munkában, kollégával boltba mentünk kaját venni. Előzőleg volt fizu. Előttünk rogyant mamika, kevés kis kaja a kosárban és egy nagy tábla csoki. Nem volt elég pénze. A pénztáros HÖLGY nagy arroganciával vette tudomásul a szegénységet, és kivette a mamitól a csokit... Mamika könnyezni kezdett, és könnyögött, hogy a csokit adja vissza és a kaját vegye el, mert inkább nem eszik. Megtutuk, a csoki kell, mert várja az unokáját, akit 3 éve nem látott. BASSZUS! Munkatársammal egy szót sem kellett összebeszélni, máris közöltük, hogy várjanak csak egy percet! Ennyi is elég volt, hogy telerakjuk minden jóval a mamika kosarát, kaja, édesség, üdítő, tehát amit csak megláttunk. Fizettük az egészet a sajátunkból. A fene sem emlékszik, mennyibe került, de nem mentünk ettől tönkre. Igyekezve távoztunk, vigyorogva, mert valami nagyon jó lelki érzés uralt el minket, és tudtuk, hogy ezt az érzést nem akarjuk könnyekre cserélni, megvárva a mamika láthatóan készülő hálálkodását. Megosztásom után, érdekes, nagyon sokan tudtak hasonló esetekről beszámolni. Egyáltalán ilyen hogyan fordulhat elő? Mert ez is a társadalom tükröképe! (Mert szíved van, Ferikém!)

Most miért tagadnám? Valaha rendőrájárók voltunk, még ha nem is ilyen autóval fotó: Horváth Ferenc

Itt jött az én szabadkozásom. Persze nem úgy, hogy nekem nincs szívem, hát hozzátettem a magam kis történetét:

H. Magdának van szíve. A poszt az ő sztorija.

Nem mondom, hogy nekem nincs szívem, mert most is szervezkedek Zsákára egy civil rendezvényünkre, vagy nem dolgozom éppen eleget, hogy adni tudjunk, de ez a poszt az én örökfiatal, nagyon erős lelkű író barátunkról szól, akitől sokat tanulok elfogulatlan lenni.

Tény, hogy a [Tumenca-Veleték Egyesület](#) tagjaival, ha akarom, ha nem, tenni kell a jót! Ózdon, Tiszavasváriban, Berettyóújfaluban és Zsákán vagyunk főként jelen. A többiek imádnak jót tenni, hát

muszáj nekem is, ha közékük akarok tartozni. Márpedig igen, közékük akarok tartozni!

És igen, ez is tény, ezekkel a jó emberekkel itt a képen, és persze a többi barátunkkal, szeptember 11-én, Zsákán fogunk civilkedni. Úgy bizony! Ha a főszerkesztő engedi, talán még be is számolok róla fotó: Horváth Ferenc

Én biztos vagyok benne, hogy a jóság szét van szórva a világban. Mikor itt, mikor ott üti fel a fejét. Ellentételezve azt a sok rosszat, amit tesznek ellenünk. Tegyenek jót, mert minél több szeretet és jóság sugárzik Önökből, annál több fog visszaáramlani belőle! Müller Péter is ezt mondta. Fogadjuk el valóságnak!

Olvassák a Debrecinert, hallják ki belőle az igazi civilek hangját! Kellemes hétvégét kívánok!

Ha fontosnak tartod, hogy a *Debreciner* folytathassa a munkáját, [akkor támogasd!](#) Rajtad múlik!